

звичайне нейтральне речення за допомогою влучного порівняння, яке якнайкраще змогло продемонструвати глядачам «параметри» героя. Аналогічна заміна спостерігається і в перекладі репліки «*You're here! I can't believe it! Oh, hoho. You are a sight for some headlights! I'm so sorry I lost you, boss*» – «Знайшовся, аж не віриться. Я всі фари виплакав. Я собі не прощу, що тебе загубив» («Тачки») [5]. Такі зміни також є вмотивованими і влучно передають настрій героя, який сумує через свою помилку.

На лексичному рівні в анімаційних кінотекстах часто вживаються слова із переносним значенням (утворюючи численні стилістичні фігури), емоційно забарвлені слова (розмовна мова, вульгаризми, жаргонізми), фразеологічні одиниці, прислів'я і приказки. А це у свою чергу вимагає від перекладачів особливого підходу. Розглянемо особливості відтворення двох із них – метафори та використання емоційно забарвленої лексики.

Метафора є однією із найпоширеніших стилістичних фігур, які використовуються в анімаційних кінотекстах. При здійсненні перекладу зазвичай намагаються зберегти оригінальну метафору. Якщо ж це не можливо, перекладачу необхідно за допомогою інших мовних засобів компенсувати її або замінити [2, с. 248]. Наприклад, при перекладі репліки «*Stories to make your blood run cold!*» («Налякані до шрекавки») вдалося зберегти оригінальну метафору: «*Страхиття, від яких в жилах холоне кров!*». Деколи це вдається частково: «*They were eating out of our hands*» переклали як «*Вони готові були наші руки цілувати*» («Сезон полювання») [4]. У цьому випадку відтворили метафору, яка містить спільний лексичний елемент – слово «руки». Вдалими є також передача метафори іншою метафорою, яка має таке ж значення, але є рідною для цільової культури. Наприклад, репліку «*Hey, McQueen... Eat your heart out!*» переклали як «*Хей, МакКвін! Жабка давить?*» («Тачки») [5]. Семантику і стилістичне навантаження оригінальної «чужої» метафори у цьому випадку повністю змогла відтворити її рідна для української культури заміна.

Відтворення **емоційно забарвленої лексики** є чи не найбільш захоплюючим явищем при здійсненні перекладу анімаційних фільмів. Розмовна мова або «мова іноземців» є поширеним стилістичним прийомом для характеристики персонажів мультфільмів. Перекладачу необхідно докласти зусиль, щоб відтворити ці особливості мовою перекладу. Для цього він може використовувати граматично неправильні форми слів, сленг, елементи розмовної мови. У таких випадках оправданим є навіть використання авторських неологізмів [2, с. 252]. Розглянемо приклад. Репліку «*Listen, girlfriend. You wanna find a man like my Ignacio, you gotta check your look*» переклали як «*Слухай, дамочка. Хочеш знайти такого мужика, як у мене, – стеж за своїм видосом*» («Сезон полювання») [4]. Такі розмовні лексеми, як «дамочка», огрубіле «мужик» та сленгове «видос» повністю змогли передати особливість мови персонажа. Показовим у цьому випадку є і наступний приклад: репліку «*I don't know. One minute I'm in the pub. Next thing you know, whoosh! It's a burst water main! Off I go, shooting up the pipes. And, well, here I am*» було відтворено як «*Оце сидю в кахне. Рішаю діла. А тут ваххх, трубу як прорве! Водю мене шух по трубах, і оце я тут. Здрастє вам!*» («Змивайся») [6]. Використання суржиків, вигуків та граматично неправильних форм слів красномовно показує нам низький соціальний статус персонажа. Іноземний акцент персонажів теж можна вдало відтворити: «*Okay, ladies, this dam ain't gonna build itself! Lift that birch*» – «*Дарагіє дамачкі, гребля сама не постросца. Живсе бірьюзу!*» («Сезон полювання») [4]. Використання русизмів у такому випадку – один із найпоширеніших прийомів.

Таким чином можна зробити висновок, що проблема перекладу стилістичних мовних засобів є одним із ключових питань у сучасній перекладознавчій науці. Особливо актуальною ця проблема є для перекладу анімаційних стрічок, основними завданнями якого є збереження комунікативного ефекту оригіналу. Дане питання є надзвичайно важливим в умовах зростаючого попиту на якісний дубляж іноземних анімаційних стрічок і потребує подальшого дослідження та теоретичного обґрунтування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Лукьянова Т. Г. Основы англо-українського кіноперекладу / Т. Г. Лукьянова. – Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2012. – 104 с.
2. Корунець І. В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад): Підручник / І. В. Корунець. – Вінниця : Нова книга, 2003. – 448 с.
3. Кривонос Я. В. Нормативні проблеми українського перекладу американської кінопродукції / Я. В. Кривонос // Лінгвістика. – 2010. – № 1 (19). – С. 177–182.
4. Open Season (2006) Movie Script [Electronic resource] // Mode of access : http://www.springfieldspringfield.co.uk/movie_script.php?movie=open-season
5. Cars (2006) Movie Script [Electronic resource] // Mode of access : http://www.springfieldspringfield.co.uk/movie_script.php?movie=cars
6. Flushed Away (2006) Movie Script [Electronic resource] // Mode of access : http://www.springfieldspringfield.co.uk/movie_script.php?movie=flushed-away

Йосепчук Л.

Науковий керівник – Бабій Л.Б.

«PRIDE AND PREJUDICE» BY JANE AUSTEN IN THE CONTEMPORARY LITERARY PROCESS

«Pride and Prejudice» is the first novel written by Jane Austen, published in 1813 after the great success of «Sense and Sensibility». Today, this novel can be found in the list of the literary works, which every person has

to read during his/her life, where it is the third following «Odyssey» by Homer and «The Chronicles of Barsetshire» by Anthony Trollope.

Anna Quidlen, an American author, journalist, opinion columnist explains why this work of literature is still popular: «Pride and Prejudice is about that thing that all great novels consider the search for self. And it is the first great novel that teaches us this search is as surely undertaken in the drawing room making small talk as in the pursuit of a great white whale or the public punishment of adultery» [5, p. 36].

As the plot is very easy to understand and the themes are popular even today, this masterpiece attracts people of different ages, sexes, social status and nationalities and all these make the modern pens write the sequels, fanfics, pastiches, etc.

A **sequel** (also called a **follow-up**) is a narrative, documental, or other work of literature, film, theatre music, or game that continues the story of, or expands upon, some earlier work [4, p.1588]. In the common context of a narrative work of fiction, a sequel portrays events set in the same fictional universe as an earlier work, usually chronologically following the events of that work. In many cases, the sequel continues elements of the original story, often with the same characters and settings. Sequels are attractive to creators and to publishers because there is less risk involved in returning to a story with known popularity rather than developing new and untested characters and settings. Audiences and readers are sometimes eager for more stories about popular characters or settings, making the production of sequels financially appealing. The most famous sequels of «Pride and Prejudice» are «The Unexpected Miss Bennet» by Patrice Sarath, «Duty and Desire. Fitzwilliam Darcy, Gentleman #2» by Pamela Aidan, «The Dashwood Sisters Tell All: A Modern-Day Novel of Jane Austen» by Beth Pattillo, «My Jane Austen Summer: A Season in Mansfield Park» by Cindy Jones, «A Marriage Worth The Earning: To Have And To Hold» by Mary Sherwood.

Fan fiction (or **fanfic**, **FF**, **fic**) is a broadly-defined fan labor term for stories about characters or settings written by fans of the original work, rather than by the original creator [4, p.618]. Works of fan fiction are rarely commissioned or authorized by the original work's owner, creator, or publisher; also, they are almost never professionally published. The famous fanfics of «Pride and Prejudice» are «Missteps and Misfortunes» by Sophie Rae, «What Happens in Vegas» by Saelia Woth, «The Interference of Mr Collins» by Merry Chris, «Brothers» by Beaqairb Heag, «War and Lace» by Chriss Corkscrew.

Although fanfic and sequel are both stories that use characters or events from famous books, television programmes, or films, the main difference according to Longman Dictionary of Contemporary English is that FF is written by a fan, while follow-up is created by the real writer.

A **pastiche** is a work of visual art, literature, or music that imitates the style or character of the work of one or more other artists [4, p.1273]. Unlike parody, pastiche celebrates, rather than mocks, the work it imitates. The idea behind either form of pastiche is that it integrates themes, ideas, concepts, and characters which have already been seen and used before. These items are integrated in a new work because the author finds them interesting, compelling, or useful; a pastiche is not plagiarism or outright imitation, but a more complex literary concept. If someone wants to create the pastiche, the well-known British literary critic Christine Davies recommends to follow such rules:

«Plot: take any story and outline its plot. Change the plot outline from a tragedy to a comedy or vice-versa.

1. Setting: change the setting of a story. If the action takes place in a big city, change it to a small town or jungle or vice-versa. Likewise, if the action takes place in the present, change it to the past or future. If the story seems to have no particular setting of note, give it one in a way that is more than decoration.

2. Character: transform a character from male to female or vice-versa. Or turn a villain into a hero by making the fewest changes possible.

3. Point of view: rewrite a scene in a story from the point of view of another character or change a scene by adding senses other than sight and hearing.

4. Dialogue: Take a scene in a novel or play and change the level or mode of language» [2, p.17]

The most famous pastiche of «Pride and Prejudice» is «Bridget Jones's Diary» by Helen Fielding. It may seem that these are two different stories but their similarity is easy to notice taking even the first lines from the novels: in «Pride and Prejudice» – «It is a truth universally acknowledged, that a single man in possession of a good fortune must be in want of a wife.» [1, p.4]; in «Bridget Jones's Diary» it is the sentence «It is a truth universally acknowledged, that the moment one area of our life goes okay, the other falls spectacularly to pieces» [3, p.7]. These sentences show that not only the plot is going to be similar but the language of the story will also have some common features.

The plots are really alike: Lizzie Bennet and Bridget Jones are two main characters in these novels, they are looking for love («Your plan is a good one,» replied Elizabeth, «where nothing is in question but the desire of being well married; and if I were determined to get a rich husband, or any husband, I dare say I should adopt it.» [1, p.36]; «Tell me, is it one in four marriages that end in divorce these days, or one in three?» [3, p.42]) and are under pressure to find love particularly by their mothers. Pride of the men and prejudice of the women keep them apart. The heroines have been led to believe that their men are dishonest and had been involved in some inexcusable past behavior. But the men learn to love main characters just the way they are and the women learn the truth about their lovers; Mark Darcy and Fitzwilliam Darcy let go of their pride and Lizzie Bennet and Bridget Jones let go of their prejudice, and they fall in love.

The other thing, which proves that «Bridget Jones's Diary» is a follow-up of «Pride and Prejudice», is the two main male characters who have the same surname Darcy. Fitzwilliam Darcy, the Jane Austen's hero, does really nice things and doesn't tell anybody. He loves his little sister; rides and shoots, reads and writes. The man has ten thousand a year. He is loyal to his goofy best friend and faithful even when there's nobody to be faithful to. Mr. Darcy says rude things too loudly at balls. He barges in on his lady love, proposes marriage while also implying that marrying her would be a huge mistake, and then becomes upset when she says no. He also hangs

out with his friend's appalling relatives. («I have faults enough, but they are not, I hope, of understanding. My temper I dare not vouch for. - It is I believe too little yielding - certainly too little for the convenience of the world. I cannot forget the follies and vices of others so soon as I ought, nor their offences against myself. My feelings are not puffed about with every attempt to move them. My temper would perhaps be called resentful. - My good opinion once lost is lost forever» [1, p.74]).

Mark Darcy likes Bridget Jones just as she is. He is a handsome, wealthy lawyer. The hero is awkward, but nice, and he has the good sense to be ashamed at his own social ineptitude. He always says exactly the wrong thing in every situation («You're haughty, and you always say the wrong thing in every situation and I seriously believe that you should rethink the length of your sideburns. But, you're a nice man and I like you. If you wanted to pop by some time that might be nice... more than nice.» [3, p.87]).

Both Darcies are highly respected barristers. The female characters' first impression of Darcies in both books is that they are arrogant, aloof and unapproachable.

Comparing «Pride and Prejudice» and «Bridget Jones's Diary» we may come to the conclusion that these two books have enough in common to justify comparing. Each of them builds on the notion of a «Happy love story», where the heroine, who is an ordinary girl, falls in love with the rich and handsome hero. While there are differences which prevent «Bridget Jones's Diary» from being merely a copy or modern version of «Pride and Prejudice», they both build on the same central notions and plot.

To sum up, the modern pens write sequels, fanfics and pastiches of «Pride and Prejudice» because the themes of this novel are still popular, besides the work is full of the unfinished ideas and thoughts which everyone can treat as he/she likes and on their bases create their own books.

REFERENCES

1. Austin J. Pride and Prejudice. – New York: Barnes & Noble Classics Collection, 2003. – 234 p.
2. Davies Ch. Fantasy and Science Fiction. – Cornwall, Conn.: Mercury Press, 1987. – p.17
3. Fielding H. Bridget Jones's Diary. – London: Picador, 1996. – 157p.
4. Longman Dictionary of Contemporary English. – Edinburgh: Pearson Education Limited, 2010. – 2081p.
5. Quindlen A. Introduction: Pride and Prejudice. – New York: Modern Library, 1995 – p.36